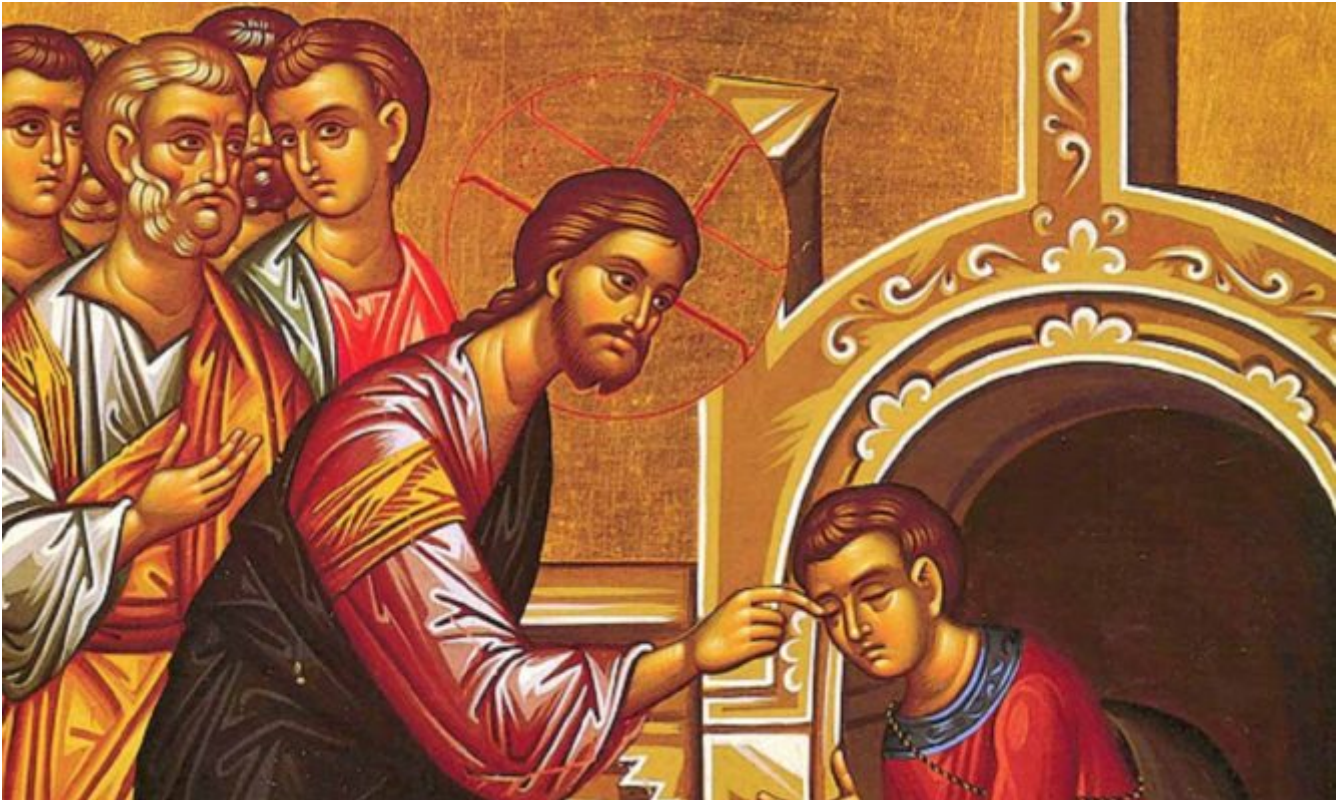

Ομιλία Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου εις την Κυριακή του τυφλού

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

«Καί διερχόμενος ὁ Ἰησοῦς εἶδεν ἄνθρωπον τυφλόν ἐκ γενετῆς. Καί ἠρώτησαν αὐτόν οἱ μαθηταί του, λέγοντες· Διδάσκαλε, ποῖος ἥμαρτεν, αὐτός ἢ οἱ γονεῖς του, ὥστε νά γεννηθῇ τυφλός;»

«Καί διερχόμενος ὁ Ἰησοῦς εἶδεν ἄνθρωπον τυφλόν ἐκ γενετῆς». Ἐπειδὴ εἶναι πάρα πολύ φιλόανθρωπος καί φροντίζει διὰ τὴν σωτηρίαν μας καί θέλων νά κλείσῃ τὰ στόματα τῶν ἀχαρίστων, δέν παραλείπει νά κάνῃ ἀπὸ ἐκεῖνα πού ἔπρεπε νά κάνῃ καί ἂν ἀκόμη κανεῖς δέν τόν ἐπρόσεχεν. Αὐτό λοιπόν γνωρίζων καλά καί ὁ προφήτης ἔλεγεν· «Διὰ νά δικαιωθῇς μέ τούς λόγους σου καί νά νικήσῃς μέ τὴν κρίσιν σου» (Ψαλμ. 50,6).

Διὰ τοῦτο λοιπόν καί ἐδῶ, ἐπειδὴ δέν ἐδέχθησαν τό ὑψηλόν νόημα τῶν λόγων του, ἀλλὰ τόν ὠνόμασαν καί δαιμονισμένον καί ἐπεχείρουν καί νά τόν φονεύσουν, ἀφοῦ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν ναόν, θεραπεύει τὸν τυφλόν, καί καταπραύνων τὴν ὀργὴν των μέ τὴν ἀπουσίαν του καί μέ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ θαύματος μαλακώνων τὴν σκληρότητα καί τὴν ἀσπλαχνίαν των καί κάμνων πιστευτούς τούς λόγους του· καί τό θαῦμα πού κάμνει δέν εἶναι τυχαῖον, ἀλλὰ τότε συνέβη διὰ πρώτην φοράν. Καθ' ὅσον λέγει· «Ποτέ πρὶν δέν ἠκούσθη, ὅτι ἤνοιξε κάποιος τούς ὀφθαλμούς τυφλοῦ

ἐκ γενετῆς» (Ἰω. 9,32)· διότι ἴσως κάποιος νά ἤνοιξε τούς ὀφθαλμούς τυφλοῦ, ἐκ γενετῆς ὅμως ὄχι ἀκόμη. Καί τό ὅτι ἐξελθών ἀπό τόν ναόν, ἦλθεν ἐπίτηδες νά κάνη τό θαῦμα γίνεται φανερόν ἀπό τό ἐξῆς· αὐτός δηλαδή εἶδε τόν τυφλόν, καί δέν προσῆλθε πρός αὐτόν ὁ τυφλός, καί μέ τόσην προσοχήν τόν εἶδεν, ὥστε καί εἰς τούς μαθητάς νά κάνη ἐντύπωσιν.

Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ λοιπόν ἔσπευσαν νά τόν ἐρωτήσουν· διότι, βλέποντες αὐτόν νά τόν βλέπη μέ τόσην προσοχήν, ἐζητοῦσαν νά μάθουν, λέγοντες· «Ποῖος ἤμαρτεν, αὐτός ἢ οἱ γονεῖς του;». Ἐσφαλμένη ἡ ἐρώτησις· διότι πῶς ἦτο δυνατόν ν' ἀμαρτήσῃ πρίν γεννηθῇ; πῶς δέ, ἂν ἡμάρτησαν οἱ γονεῖς του, ἦτο δυνατόν αὐτός νά τιμωρηθῇ; Διατί λοιπόν ἔκαμαν αὐτήν τήν ἐρώτησιν; Πρίν ἀπό αὐτό τό θαῦμα, θεραπεύων τόν παράλυτον, ἔλεγεν· «Νά ἔγινες ὑγιής· μή ἀμαρτάνῃς εἰς τό ἐξῆς» (Ἰω. 5,14).

Αὐτοί λοιπόν ἀντιληφθέντες ὅτι ἐκεῖνος ἔγινε παράλυτος ἐξ αἰτίας τῶν ἀμαρτιῶν του, τοῦ λέγουν· «Ἐστῶ, ἐκεῖνος ἔγινεν παράλυτος ἐξ αἰτίας τῶν ἀμαρτημάτων του, δι' αὐτόν ὅμως τί θά ἡμποροῦσες νά εἰπῇς; αὐτός ἤμαρτεν; Ἀλλά δέν ἡμπορεῖς νά τό εἰπῇς, διότι εἶναι τυφλός ἐκ γενετῆς. Μήπως ὅμως ἤμαρτον οἱ γονεῖς του; Ἀλλ' οὔτε αὐτό, διότι τό παιδί δέν τιμωρεῖται διά τās ἀδικίας τοῦ πατρός του» Ὅπως ἀκριβῶς λοιπόν, βλέποντες κάποιο παιδί νά εὐρίσκεται εἰς ἀθλίαν κατάστασιν, λέγομεν, «Τί θά ἡμποροῦσε κανεῖς νά εἰπῇ δι' αὐτό; τί ἔκαμε τό παιδί»; χωρίς νά ἐρωτῶμεν, ἀλλά ἐκφράζομεν ἀπορίαν, ἔτσι λοιπόν καί οἱ μαθηταί, δέν τό ἔλεγον αὐτό τόσο ὑπό μορφήν ἐρωτήσεως ἀλλά ἀπορίας.

Τί ἀπαντᾷ λοιπόν ὁ Χριστός; «Οὔτε αὐτός ἤμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς του». Αὐτό δέ δέν τό λέγει ἀπαλλάσσων αὐτούς ἀπό τās ἀμαρτίας (Διότι δέν εἶπεν ἀπλῶς, «Οὔτε αὐτός ἤμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς του», ἀλλά ἐπρόσθεσεν, «Διά νά γεννηθῇ τυφλός»), ἀλλά γιά νά δοξασθῇ ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ· ἡμάρτησε βέβαια καί αὐτός καί οἱ γονεῖς του, ἀλλά δέν προέρχεται, λέγει, ἀπό αὐτήν τήν αἰτίαν ἡ τύφλωσις.

Αὐτά δέ τά ἔλεγεν ὅχι γιά νά δείξη αὐτό, ὅτι δηλαδή αὐτός μέν δέν ἐτυφλώθη δι' αὐτήν τήν αἰτίαν, ἐνῶ ὠρισμένοι ἄλλοι ἐτυφλώθησαν ἐξ αἰτίας αὐτῶν τῶν αἰτιῶν, ἐξ αἰτίας τῶν ἁμαρτιῶν τῶν γονέων των· καθ' ὅσον δέν εἶναι δυνατόν ν' ἁμαρτάνῃ ἄλλος καί νά τιμωρῇται ἄλλος. Διότι ἐάν τό παραδεχθῶμεν αὐτό, κατ' ἀνάγκην θά παραδεχθῶμεν καί ἐκεῖνο, ὅτι δηλαδή ἡμάρτησε πρίν γεννηθῇ. Ὅπως ἀκριβῶς λοιπόν εἰπών, ὅτι «οὔτε αὐτός ἡμαρτεν», δέν ἐννοεῖ αὐτό, ὅτι δηλαδή εἶναι δυνατόν ἐκ γενετῆς ν' ἁμαρτήσῃ καί τιμωρηθῇ, ἔτσι εἰπών· «Οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ», δέ ἐννοεῖ αὐτό, ὅτι δηλαδή εἶναι δυνατόν νά τιμωρηθῇ ἐξ αἰτίας τῶν γονέων του· καθ' ὅσον διά τοῦ Ἰεζεκιήλ ἀναιρεῖ αὐτήν τήν σκέψιν «Ὁρκίζομαι εἰς τόν ἑαυτόν μου, λέγει ὁ Κύριος, ὅτι δέν θά λέγεται αὐτή ἡ παροιμία, οἱ πατέρες ἔφαγον ἄγορα σταφύλια καί ἐμωδίασαν τά δόντια τῶν παιδιῶν των» (Ἰεζ. 18,3'2). Καί ὁ Μωϋσῆς δέ λέγει· «Δέν θά ἀποθάνῃ ὁ πατέρας ἐξ αἰτίας τοῦ υἱοῦ του» (Δευτ. 24,16).

Καί γιά κάποιο βασιλέα λέγεται ὅτι, γι' αὐτό τό λόγο δέν τό ἔκαμεν αὐτό, φυλάσσω τόν νόμο τοῦ Μωϋσέως (Δ' Βασ. 14,6). Ἐάν δέ λέγῃ κάποιος, πῶς λοιπόν ἐλέχθη «Αὐτός πού καταλογίζει ἁμαρτίας γονέων εἰς τά τέκνα μέχρι τρίτην καί τετάρτην γενεάν»; (Δευτ. 5,9) ἐκεῖνο θά ἠμπορούσαμεν νά εἰποῦμεν, ὅτι ἡ ἀπόφασις αὐτή δέν ἐλέχθη δι' ὅλους, ἀλλά δι' ἐκείνους πού ἐξῆλθον ἀπό τήν Αἴγυπτον. Αὐτό δέ πού ἐννοεῖ εἶναι τό ἐξῆς· Ἐπειδή αὐτοί πού ἐξῆλθον ἀπό τήν Αἴγυπτον εἶχον γίνει μετά τά σημεῖα καί θαύματα χειρότεροι ἀπό τούς προγόνους των πού δέν εἶδαν κανένα ἀπό αὐτά, τά ἴδια, λέγει, θά πάθουν πού ἔπαθον ἐκεῖνοι, ἐπειδή διέπραξαν τά ἴδια παραπτώματα. Καί τό ὅτι ἐλέχθη δι' ἐκείνους θά τό διαπιστώσῃ κανεῖς ἐάν ἐξετάσῃ ἀκριβέστερον τό χωρίον».